

Foaia Diecezană

Organul oficial al eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

<p>Prețul abonamentului:</p> <p>Pe un an 240 Lei Pe jumătate de an 120 Lei Pe un pătrar de an 60 Lei Un număr 5 Lei Pentru străinătate pe un an 300 Lei</p>	<p align="center">APARE DUMINECA</p> <p>Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”, iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „Tipografia și Librăria Diecezană” în Caransebeș.</p>	<p>Prețul inserțiunilor:</p> <p>Pentru publicațiuni oficiale, concurse edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei</p>
--	--	---

Budha și Iisus

Prof. C. Rudneanu.

Cele două mari religii atât de populare au ca întemeietori două mari personalități, fiecare cu calitățile sale proprii.

Budha și Iisus sunt răspândiți în lume. Există însă diferențieri profunde — unul om, celălalt Dumnezeu-Om.

Budha a fost fiul unui rege. În mijlocul unui mediu minunat și splendid, atenția lui a fost îndreptată mai ales asupra suferinței. Aceasta l-a făcut ca să mediteze asupra vieții, fiindcă el nu poseda nici o experiență personală. Și n'a găsit pacea, nici în meditațiile neconținute, nici în ascetism. El multă vreme a privit lumea ca și o plăcere fără de sfârșit, o impulsivitate și o dorință. Din dorința de a trăi se naște senzualitatea, cearta, cruzimea și toate durerile și tristețea, și toate acestea nu dispar decât atunci, când dorința va fi înlăturată. Sunt 5 lanțuri de cari trebuie omul să se scape: egoismul, îndoiala, plăcerea, ascetismul și răutatea. Dacă omul se eliberează de acestea ajunge într'un stadiu de liniște supremă — un loc numit — **Nirvana**.

Când focul plăcerii este stins, când focul urii și al vanității e stâns, când orgoliul și toate vanitățile lumii sunt stinse, atunci ajungem în **Nirvana**.

Învățătura lui Budha într'un senz oarecare, nu-i cu totul nouă. Ea a existat după cum ne spune un mare gânditor religios, în filosofia indiană, noțiunea Nirvanei a fost cunoscută în Upanișadele, din care se inspiră propriu zis budhismul și de unde și culege ideile esențiale. Caracterul esențial al lui Budha și ceea ce l-a condus la nouă formă a vieții, este — **libertatea** — *sensul vieții interioare*. Nici cultul, nici mitul, nici ascetismul, nici meditația nu mai joacă rol

de seamă în această religie, ci în locul lor se stabilește *calmul, perfecțiunea internă* — și această perfecțiune stă deasupra a tot ce e material, a tot ce e finit și schimbător. Budha a dat un exemplu viu de perfecțiune personală. Lupta pentru pacea sufletului, unitatea interioară și libertatea, au fost pentru el singurele lucruri pe cari le prețuia. Și'n urma acestora el a atras cea luptă minunată a entuziasmului, care se poate zări numai la marile personalități ale omenirii.

Măreția lui Budha constă în aceea, că a arătat lumii unitatea și libertatea, ca și idealul personalității. Personalitatea însă nu-i ceva material, ci o lume a interiorității, în opoziție cu lumea exterioară.

Adevărul se găsea în Budha, în dragostea profundă față de aproapele a constituit baza psihologică a unei vieți noi. Budha îmbrățișează soarta generală a umanității. Barierele cari separau pe oameni în trecut sunt rupte pentru totdeauna. Dragostea față de aproapele era o bază pozitivă a budhismului. Budhismul s'a răspândit în Asia orientală, sub forma mitică. „El a îndulcit propriu zis Asia”.

Iisus din Nazaret a fost Fiul lui Dumnezeu. A pogorât din Ceruri în lume și a trăit în mijlocul poporului; El n'a privit viața ca și un prinț indian, dela înălțimea ei — El a sfințit-o, a idealizat-o, a suferit pe cruce — n'a înnăbușit-o, ci a perfecționat-o.

Credința lui Iisus Hristos se arată mai ales în consacrarea valorilor morale, cari trebuiesc câștigate pentru lupta omului cu suferințele lumii. Iisus nu se retrage din lume, nu fuge de ea, ci trăește în mijlocul ei.

Iisus este dintr'o altă rasă și altă civilizație decât Budha. Sunt cinci sute de ani diferență între ei.

Condițiile vieții cerești au fost mult mai agitate și turburi ca și ale Inzilor.

Iisus Hristos a fost Dumnezeu-Om al intuiției, al metaforelor; al figurilor profetice. Reflexiunile sale sunt analitice, el face mari diviziuni, trage bariere mari și descoperă opoziții simțitoare.

Iisus învață pe discipolii Săi ca să lupte pentru idealul vieții cerești, contra opoziției lumii. El a săvârșit minuni și astfel a depășit timpul și spațiul suprimându-le. Grație acestor transformări radicale a contribuit la crearea vieții spirituale atât de accentuată în lume.

Doctrina lui Iisus Hristos este un produs al credinței și al entuziasmului. Ea a fost trăită, izvorul vieții creștine e viu și actual.

Iisus Hristos interpretând profețiile într'un senz spiritual și suprapământesc, le-a trăit. *De aceea Creștinismul trăește deasupra veacurilor până la sfârșitul lumii acesteia!!*

Peripețiile unor finanțe*)

XI.

Toate investițiile de capital, specificate în cele două capitole anterioare, s'au făcut, ținându-se cont de concluzul adunării eparhiale, ca o parte a banilor disponibili ai eparhiei să se plaseze succesiv în diferite imobile.

Zidirile ridicate și cele cumpărate, precum și reparațiile făcute din toamna anului 1930 până în vara anului 1933 reprezintă o valoare efectivă de două și trei pătrare milioane lei, plătite într'o vreme de criză cum nu s'a mai pomenit.

Achitarea acestei sume mari a cauzat administrației eparhiale dificultăți enorme, pentru că în urma conversiunii datoriilor agricole și urbane nu se putea ridica din depunerile dela bănci sume mai mari, iar încasările în urma aceleiași conversiuni erau minimale, de vreme ce toți debitorii așteptau să li-se ierte întreaga datorie și astfel de-ă mentalitatea lor n'avea înțeles să plătească cât de puțin.

Ajunsesem, ca numai cu sila neagră să putem plăti chiar ajutoarele prea modeste ale orfanilor și văduvelor de preoți, încât câte odată eram aproape de desperare.

Intre astfel de împrejurări se înțelege, că nu era posibil să se facă față la timp obligațiunilor cuprinse în contractele de zidire, ci așteptam până se încasau cu țârăita câteva mii de lei,

*) Vezi Nrii 10, 14, 16, 21, 24, 32, 33, 39, 45 ex. 1940 și Nr. 1 ex. 1941.

grăbind apoi să le plătim cu mare întârziere față de termenele de plată.

Numai Dumnezeu ne știe cum am împăcat două și trei pătrare de milioane lei în cursul celor trei ani de criză mondială, fără ca eparhia să fie avut vre-un neajuns pe urma angajărilor luate în ce privește prețul edificiilor zidite și cumpărate.

În scop de a judeca în deplină cunoștință de cauză situația de atunci trebuie să luăm în considerare că de odată cu începutul crizei mondiale s'a ivit și începutul reformei radicale, cunoscută sub numirea de conversiunea datoriilor agricole și urbane, despre care o să tratăm mai pe larg.

Rezultatul inflației, după care inflație a urmat criza mondială a fost că debitorii, supraîncărcați de datorii n'au mai avut posibilitatea să le achite.

În situația aceasta, nu se poate mai tristă, statul a fost constrâns să decreteze conversiunea datoriilor.

Conversiunea datoriilor însă nu înseamnă ștergerea lor în întregime, cum o credeau mulți, ci înseamnă contribuția înțeleaptă a creditorului la delăturarea aceluși dezechilibru care amenința cu prăbușire financiară pe debitorul îndatorat peste măsură.

Conversiunea a avut scopul să canalizeze convulsiunile sociale, pentru ca să se restabilească echilibrul alterat dintre creditor și debitor și să facă posibilă conclucrarea normală a lor.

În 19 Aprilie 1932 s'a publicat în Monitorul Oficial „Legea pentru asanarea datoriilor agricole“, numită „Lex Argetoianu“, căreia i-a urmat Regulamentul de punere în aplicare.

Amăsurat dispoziției cuprinse în art. 52 al. 8 datoriile către parohii nu intrau în prevederile acestei legi, ceea ce însă n'a însemnat, că parohiile n'au avut să facă nici o declarație în privința creanțelor lor, pentru că deși aceste creanțe nu intrau la asanare, totuși avea instanța de asanare să țină seamă de ele.

Având creditorii de orice fel ai debitorilor din categoria prevăzută la art. 3 al legii să facă declarațiuni la judecătoria domiciliului debitorului în termen de trei luni dela data publicării legii cu privire la sumele ce aveau de primit în capital, și accesorii, oficiile protopopești și parohiale au primit instrucțiunile convenite pe baza textului legii și al regulamentului.

După publicarea circulărei în cauza declarării creanțelor comunelor bisericesti au luat cunoștință, că Ministerul de Justiție a întocmit și adresat judecătorilor instrucțiuni pentru simplificarea procedurii greoaie în ce privește de-

clarățiunile ce aveau să se facă, admitând, ca creditorii, având mai mulți debitori în cuprinsul aceleiași comune, să facă declarațiuni colective pentru toți acești debitori, prin care instrucțiunii s'au modificat numai formalitățile declarării creanțelor.

În scop de a se înlesni îndeplinirea formelor, s'au tipărit declarațiunile în tipografia noastră diecezană, de unde cele mai multe comune bisericesti s'au prevăzut cu tipăriturile necesare, pentru a satisface dispozițiunilor cuprinse în legea coversiunii datoriile agricole.

Art. 52 al Legii asanării acelor datorii, publicate în 19 Aprilie 1932, a dispus între altele că chiriile imobilelor urbane nu intră în prevederile acelei legi, iar despre arenze nu se făcea nici o amintire.

Astfel am fost siliți, ca toate pretențiunile eparhiei în arendă să le declarăm colectiv judecătorilor mixte, respectiv rurale pe lângă rezervele convenite, cari rezerve le vom face cunoscut în capitolul următor.

Aurel Moacă.

**„În orice casă veți intra, ziceți
mai întâi: pace casei acestia!”**

(Luca 10, 5)

Bună orânduială moștenită din bătrâni a rămas frumosul obicei, ca preotul îmbrăcat în odăjdii sfinte să intre în casele oamenilor noștri în ajunul Nașterii Domnului cu icoana nașterii, iar în ajunul Botezului cu sf. cruce. În unele comune se umblă prin case cu sf. cruce și în 14 Septembrie, ziua înălțării sf. cruci. În părțile noastre mai umblă preotul prin case și în ajunul praznicilor sfinților și ale Născătoarei de Dumnezeu când se face sfințirea apei cu pomenirea viilor și a morților. Fiecare casă își are praznicul său. Dacă în ochii unora aceste obiceiuri ar fi născociri preoțești, ele contribuie totuș nespuse de mult atât la cimentarea contactului preotului cu parohienii săi, cât și la promovarea sănătății publice și anume prin faptul, că atunci când preotul este chemat sau la patul unui bolnav, sau când în ajunul praznicilor vine pentru sfințirea caselor, se face curățenie generală prin casă și curte, să spală podelele, să îmbrace paturile curate, toții copii și casnicii la tel, se deschid larg ferestrele, ca aer curat să pătrundă înăuntru. În multe case mirosul de tămâie și smirnă umple văzduhul prin camerele frumos împodo-

bite pe pereți cu icoane sfinte, în dosul cărora nu lipsesc niciodată firele de busuioc.

În câte case sărăcăcioase nu intră preotul? Lui nu i-e rușine nici de ultima bojdeică în care un suflet de creștin zgribulit de frig suflă în vatra focului deasupra căreia niște vreascuri produc mai mult fum decât căldură, iar micuții slab îmbrăcați și desculți bucuroși și ei că preotul le-a dat să sărute sf. cruce și i-a stropit cu molitvă sfințită. Preotul de pe satele răsfirate prin văile munților, este aducătorul de lumină, de îndemn, de îmbărbătare, este prietenul ce vine în numele Domnului fără frică de moarte sau de molipsire în cazuri de boli lipicioase. Este singurul care intră și în casele bogaților și ale săracilor, nu din ordin lumesc, ci din ordinul celui ce a zis: Mergeți în toată lumea. Mat. 28, 19. Este omul ce-și face slujba și în arșița soarelui și în gerurile cele mai cumplite, înfruntă viscole și furtuni conducând la locul de odihnă un suflet adormit în Domnul.

Prof. S. Mehedinți scrie următoarele: dacă ici și colo casa țaranului e încă murdară, nu medicul, nu învățătorul, nu primarul sau inspectorul comunal e de vină, ci mai întâiu preotul, căci el este „inspectorul pe viață” al sateților, văzându-i la voie și la nevoie, dela naștere până la moarte. Cred că nu se poate descrie emoția ce cuprinde pe bunii noștri creștini, când plini de mândrie așteaptă sosirea ajunului Nașterii sau al Botezului Domnului în cântece de slavă lui Dumnezeu sărutând icoana Nașterii sau sf. cruce, primind și stropirea apei ce a primit binecuvântarea Iordanului. Lacrămile furișate din ochii multora sunt dovada unei revărsări tainice a harului de sus.

Obicei frumos am văzut în vremea copilăriei mele în Lugoj, în ajunul Botezului, când preotul umbla cu sf. cruce, în fiecare casă ardea o lumânare pe masă, cu care femeea din casă înșoțea pe preot până la poarta vecinului.

Referitor la sfințirea apelor un bun ziarist creștin scrie acestea: Celce se duce astăzi la sfințirea apelor, să nu vadă numai mâna omească împrăștiind binecuvântare peste oameni și peste ape, ci să înțeleagă darul nevăzut, harul dumnezeesc ce dă sfințenie tuturor, după cum soarele deopotrivă strălucește și peste cei buni ca și peste cei răi. (Leontin Iliescu).

Dacă se întâmplă că cineva nu ar deschide ușa să intre preotul cu s. cruce, mângăitor pentru noi este cuvântul celui ce ne-a zis: ieșind de acolo, scuturați praful de sub picioarele voastre. (Marcu 6, 11).

Și acum o constatare. Am auzit din gura unui bătrân: dacă nu ar mai umbla preoții prin

casele oamenilor, gunoiul, paiangeni și necurătenia ar năpădi locuințele sâtenilor noștri.

Înainte de serbători autoritățile comunale, în urma vr'unui ordin de sus, fără nici un anunț dinainte au intrat în mai multe case ale sâtenilor noștri și după însăș mărturisirea lor nicăiri nu au găsit așa mare necurătenie ca în casa unui sectar, acărui prag nu-l călca preotul nicio dată. La alții găsind oarecare necurătenie s'au scuzat că nu au știut că vin domnii, deoarece curățenie mare fac în preajma sărbătorilor mari și când vine preotul. Este fapt neîndoios, că curățenia pe satele noastre lasă mult de dorit, era o vreme când întâlneam prin casele lor câte un vițel legat de pat, mai un purcel, câțiva miei, iar găinile speriate de cântecul copiilor de câte ori nu ne zburau pe lângă urechi buzna afară. Acum vr'o doi ani, umblând cu sf. cruce într'un sat mai îndepărtat unde preotul bătrân era bolnav, întâlnisem o capră, nu pe puntea fabulei ci în ușa unei case grozav de înalte care speriată de zgomotul clopoțelului și de intrarea bruscă a copiilor în casă, era să sară peste mine, pe când urcam treptele prăpăstioase în sus, dacă stăpânul nu pune la timp mâna pe ea. Iar câinii ce-și rupeau de multe ori lanțele, numai prin bătaia zgomotoasă a clopoțelului i-am putut stăpâni să nu ne facă nici un rău.

În raport cu trecutul putem spune că mergem încet, dar simțitor spre progres, a ajuns și țărânul nostru să înțeleagă, că unde doarme el nu are loc nici vițelul dar nici purcelul.

Câtă vreme țărânul nostru nu-și va închide porțile înaintea preoților noștri, sperăm că din contactul cu celce vine în numele Domnului, va progresa atât în ceea ce privește educația sa cât și în ceea ce privește sănătatea sa. E departe timpul când în fiecare sat va fi un medic, până atunci tot preotul trebuie să rămână „inspectorul pe viață” cum a zis prof. Mehedinți.

Pr. Nicolae Văleanu.

Noi iubim pe Dumnezeu, fiindcă el ne-a iubit cel dintâi.

I Io. 4, 19

Mai bine o zi în curțile Domnului, decât mii între streini; voesc mai bine să fiu lepădat la pragul casei lui Dumnezeu, decât să locuiesc în locașurile păcătoșilor.

Psalm 83, 11

Cosmogonia biblică și teoriile științifice

(Continuare)

De Pr. I. Firca.

În jumătatea a doua a secolului al XIX-lea, învățatul francez *Lenormant*, în scrierea sa „*Les origines de l'histoire d'après la bible et les traditions des peuples orientaux*”,¹⁾ susține că primele capitole ale Genezei au fost scrise de mai mulți autori, pe baza vechilor tradiții moștenite de Evrei dela strămoșii lor *Chaldei* (Avraam a plecat dela *Ur* din *Chaldea*), tradiții comune tuturor popoarelor semitice, cari deși modificate sub influența monoteismului mozaic, mai păstrează totuși urme din domeniul miturilor.²⁾

Adevărul în legătură cu această afirmație e însă că noi nu avem nici o dovadă istorică pozitivă că Geneza ar fi opera a mai mulți autori, teoriile documentelor *iahviste*, *elohiste*, *codicelui preofesc* etc. fiind tendențioase și lipsite de temeiuri reale așa că menținerea lor după critica mai nouă a textelor echivalează cu o greșeală,³⁾ pe când adevărurile biblice de ordin istoric din *Pentateuch* și din întreaga Scriptură se confirmă în mod uimitor pe zi ce trece prin descoperirile arheologice, arătându-se astfel adevărul celor cuprinse în Biblie și infirmându-se prin aceasta implicit teoriile raționaliștilor protestanți și necredincioși,⁴⁾ cari admit orice afară de revelație, cari admit că cele mai absurde lucruri se pot întâmpla, numai că Dumnezeu cel Atotputernic, (socotit ca atare și de orice minte cugetătoare) nu ar putea face cunoscută voia Sa oamenilor.

1) Paris, 1882.

2) Dr. G. L. Muntean: „Probleme biblice actuale. Partea I. Istoria Creațiunii în lumina cercetărilor științifice”. Cluj 1929, p. 4.

3) Vezi Pr. I. Popescu Mălăești: „Valoarea Vechiului Testament pentru creștini”, în „Studii Teologice” An. III (1932) Nr. 2 p. 53 sq.

4) O rânduială providențială a făcut ca surprinzătoare descoperiri arheologice să aibe loc în Assiria și Babilonia tocmai în epoca celor mai crâncene negații raționaliste ale adevărurilor de orice fel cuprinse în Sfânta Carte și în deosebi ale celor istorice, considerate pe atunci ca simple „născociri”, spuse cu gândul de a face impresie. (Vezi Iulius Wellhausen: „*Komposition des Hexateuchs*”; Nöideke: „*Untersuchungen*” (1869 c. 14.) ap. Pr. I. Popescu Mălăești, idem, p. 48; Albert Condamin S. J. „*Babylone et la Bible*” în Dict. apolog. de la foi cathol. (A. D'Alès, t. I. Paris MCMXXV. col. 333) Se putea acum compara datele descoperirilor din săpături și descifrarea inscripțiilor cu datele biblice și mai ales s'au putut vedea integral la lumina unor fapte precis cunoscute judecățile prea subiective ale criticii independente, atât de activă în întreg veacul trecut. (Alb. Condamin, idem).

Câteva exemple vor fi edificatoare în acest sens:

Diferite orașe din *Chaldea*, *Egipt* etc. menționate în cărțile istorice ale Bibliei, cari înaintea săpăturilor nu erau cunoscute, decât din Biblie și deci existența lor era trasă la îndoială de cei ce negau odată cu caracterul supranatural al descoperirilor din V. Testament însuși adevărul afirmațiilor Scripturii, sa văzut că au existat exact în felul relatat de Biblie. Așa orașul babilonean *Kutha*, amintit în 2 Regi XVII²⁰, a fost descoperit în ruinele dela *Tell-Ibrahim*, iar orașul *Chalach*, pomenit în 2 Regi XVII⁸, și XVIII¹¹, (unul din locurile de deportare ale Israelitilor), s'a găsit menționat și în biblioteca lui *Assurbanipal* din *Ninive* și i s'a putut identifica chiar locul. împreună cu al celorlalte orașe ale exilului asirian, pe baza datelor furnizate de vestitul obelisc negru al lui *Salmanassar II* (860-825 * Hr. Cf.

Cercetările noi și obiective au demonstrat însă împotriva tezei lui Lenormant că străvechea istorie biblică nu provine din Babilon și că autorul sfânt nu a fost sub înrâurirea miturilor păgâne, toate presupusele elemente mitologice din Hexaimeron putând fi reduse la anumite expuneri poetice populare.⁵⁾ Și chiar dacă în câteva locuri felul de exprimare al autorului biblic prezintă unele note de asemănare cu tradițiile păgâne, istoria biblică este într-o evidentă contradicție cu spiritul acestor tradiții, lipsind cu desăvârșire comunitatea de idei.⁶⁾ Scriitorul sfânt nu a avut deloc nevoie de mituri la alcătuirea referatului său, el având adevărul din descoperirea dumnezeiască.⁷⁾

În ce privește vechile tradiții, pe cari Evreii le-ar fi putut moșteni dela Babiloneni, e foarte firesc că toate popoarele semite având o origine comună să aibe și o sumă de legende comune. După cum inspirația celor cuprinse în cartea Facerii din Pentateuch, nu contrazice integral folosirea documentelor mai vechi de către Moisi și mai ales în chestiunile de ordin istoric, căci Moisi vorbește bunăoară despre *Avraam* și de evenimente istorice contemporane acestuia, în cap. XIV al Genezei într'un mod documentat, verificat pe deplin de descoperirile istorice de acum. Nu e exclusă — pentru cadrul istoric al expunerii religioase — nici întrebuintarea unor legende orale, găsite la toate popoarele în stare patriarhală, deci și la Evrei în acea fază a vieții lor când trăiau numai din păstorit.⁸⁾

Admiterea — pretinsă de obiectivitatea științifică — a unor anumite isvoare de ordin istoric, nu implică însă a admite și aceea că înseși ideile religioase, a căror dezvoltare ulterioară caracterizează monoteismul ebraic, ar fi fost aduse de

aceiași *Avraam din Chaldea*, știut fiind că în timpul regelui *Hammurabi*, contemporanul acestui protopărinte al poporului evreu, Babilonienii erau deja în plin politeism, cu toată supremația nominală a zeului *Marduk*. Abraham însă, cași tatăl să *Terah* aveau credința curată într'un singur Dumnezeu, pentru a cărei siguranță și menținere au și plecat din *Ur* în *Haran* și de acolo în Palestina.

(Urmează)

Despre patima beției

În nici o zi din săptămână nu se întâmplă mai multe beții, ca Dumineca, ziua Domnului. Căci în cele mai multe Dumineci nu vei vedea în sf. biserici, decât pe preoți, crâsnic și câțiva moșnegi și bătrâne rugându-se, iar pe foarte mulți la răscrucele drumurilor sau în casa diavolului „cârciume“, slujind Mamonei, acolo.

Oamenii se închină Mamonei, deoarece calea, care duce la el este dreaptă, ușor de urcat pe ea, pierzându-și oamenii ușor capul, apucați odată să pășească pe ea. Cine cade odată sub influența beției, cine este apucat și încheștat în ghiarele ei, cade în iadul satanei; căci beția este o patimă grea și ticăloasă; toată munca lor, tot câștigul lor, toată sănătatea lor și averea lor oamenii o topesc în cășma satanei, lacom și ucigător de suflete. Omul din gospodar bun la început, devine rău, făcând datori, rând pe rând începe să vîndă lucrurile din casă, vitele, pământul, casa până ce se ruinează cu totul. Din soț bun, părinte iubitor, bețivul devine ursuz, bătaios, bătând soția și copiii; nu mai poate suferi sf. cruce, nu se mai teme de Dumnezeu, nu se mai teme de nimeni pe lume. Din bun creștin, ajunge un păgân, o rușine a lumii, un om care are protector numai pe diavolul — diavolul — tatăl tuturor bețivilor, ticăloșilor și al hoților.

Beția, ucigașa cea mare care ucide lumea, ucide cinstea, demnitatea și credința — credința — fără de care nu există mântuire.

Și doară Mântuitorul nu pentru această s'a lăsat suit și răstignit pe cruce, ca oamenii să slujească și să devină slujitori ai Mamonei. Oamenii ca și acum 30 de veacuri, prin beție, iarăși îl răstignesc pe Iisus, căci nu mai iubesc adevărul, binele și frumosul uitând, că Invățătorul este cu toate acestea prea îndurător cu păcatele tuturor, pe cruce fiind, cuvinte mari către Dumnezeu a grăit: „Tată, iartă-i căci nu știu ce fac.“ L. 23.34.

El a iertat și atunci ca și acum dar bețivul să se reîntoarcă pe calea cea bună, căci

Friedrich Delitzsch: „Zweiter Vortrag über Babel und Bibel“, Stuttgart, 1903 pp. 2-3).

Tot așa până în timpurile relativ noi ale săpăturilor, cucerirea și jefuirea *No-Amonului* (Theba din Egipt) menționată în Naum III 8 sq. a rămas un mister pentru cercetători; aceste date s'au verificat însă când s'a descoperit prisma decagonală de lut ars a lui Assurbanipal, pe care e descrisă amănunțit biruința acestuia asupra lui Urdamané regele Egiptului și jefuirea Thebei. (Cf. Ibid. p. 4-5).

Însăși nebunia lui *Nebukadnezar*, amintită în Dan. IV 25-37, s'a verificat prin povestirea babiloneană descoperită la Abydenus, după care Perses (Cyrus) lovind pe *Nebukadnezar* în culmea puterii lui și biruindu-l, acesta a rătăcit prin pustie, pe unde nu era țipenie de om, pascând cu vitele și hoinărind cu pasările pe stânci și prin văgăuni. (Cf. Ibid. p. 13).

Și mai înainte de aceasta, *Marcus von Niebuhr*, cunoscutul autor al „Istoriei Asiriei și Babiloniei“ găsește „o dovadă măreață despre exactitatea zugrăvirilor biblice în cartea lui *Iona*, atât de batjocorită cu câteva veacuri mai înainte. Descoperirile de azi au arătat că de adevărate sunt toate cele spuse acolo despre orașul Ninive“ (Ap. Pillz. „Ce spun oamenii mari despre Biblie“ Bucur. p. 18. Alte dovezi la Econ. A. C. Cosma: „Biblia și Știința“, Adjud 1929; pp. 43-44; Pr. I. Popescu Mălăești, loc. cit. p. 48 sq. etc.

5) Cf. Dr. G. L. Muntean, op. cit. p. 4.

6) Dr. G. L. Muntean, idem, p. 5.

7) Cf. ibid.

8) Vezi și Pr. I. Popescu Mălăești, loc. cit. p. 55 n. subl. 36.

numai Fiul lui Dumnezeu poate să ierte pe aceia, cari i-au răstignit credința... Să apuci a pași pe calea Lui, pe calea pe care îl însoțeau toți cei oropsiți ai sorții, deoarece vindeca tot felul de boale, grele, cu puterea Lui și ochii Lui blânzi și iertători. Ochi buni, iertători și scântetietori, căci chiar de s'ar fi putut strânge toată lumina soarelui la un loc cu a stelelor, n'ar fi putut da o strălucire mai mare ca a ochilor și a feței Mântuitorului. Cu ochii Lui blânzi te ridică din praful păcatelor numai să vrei, căci doar El este izvorul iubirii, dragostei și al iertării fărădelegilor.

Fiind beția printre multele ispite care vin asupra oamenilor din partea celui rău, pentru a-i abate dela calea credinței și a bisericii, oamenii să se lepede de ea, să se roage, să aibă răbdare, să încerce să plece genunchii în fața sf. icoane cu smerenie și căință, să aibă răbdare, căci răbdarea este un arbore ale cărui rădăcini sunt amare, dar ale cărui fructe sunt dulci.

În fața acestui adevăr, care poate apropia pe cel păcătos de Iisus, cu toate obstacolele obvenite în cale, să aibă pururea cuvintele Mântuitorului săpate în sufletele lor: „Aceasta am grăit vouă, întru Mine pace să aveți, în lume scârbe și necaz veți avea, ci îndrăzniți, căci eu am biruit lumea“

Gh. Dalea.

Ș T I R I

Aniversarea Unirii Principatelor. Vineri în 24 Ianuarie a. c., s'a comemorat Unirea Principatelor Române. În biserica noastră catedrală s'a celebrat Tedeum, în prezența autorităților civile și militare și a unei delegații de germani de către preoții Isaia Suru, Iova Firca, Traian Dobromirescu și protodiaconul Teodor Roșca.

Omorirea unui maior german în Capitală. Săptămâna trecută a fost împușcat pe la spate pe când eșia dintr'un restaurant Maiorul von Döring din misiunea germană din București. Atentatorul, un grec, a fost prins îndată.

Apel la liniște și ordine. Conducătorul Statului român dl General Ion Antonescu a făcut apel la Tară pentru ordine și liniște. Toate armele, cu și fără permisie trebuie să fie depuse în cel mai scurt timp înaintea organelor de Stat.

Cu dascăl confesional

El de sat a fost legat
Și nu s'a mai strămutat
Până — groapa l-a chemat,
Școala lui lucra 'ntr'un gând
Mai sărac, dar mult mai sfânt,
Cu biserica la rând.
Dumnezeu i-a dat un scut:
A lui Șaguna — Statut
Și alți domni — n'a cunoscut.
N'avea în clasă prea mulți prunci
Dar știai frumos pe-atunci
Ale Ceriului porunci.
Și se ridicau lumini,
Fapte bune de creștini,
O frăț'e 'ntre români.
Așa, satul, cum trăia,
Legea sfântă se păstra
Și umpleau biserica.
Și pe cât am suferit,
Ea mereu ne-a întărit —
Până când ne-a desrobît.
Drumul, cât ne-a fost de greu,
Am avut în gând mereu:
Nimic — fără Dumnezeu!

Astăzi — altele visând,
Noi ne-am pomenit plângând
Idealul nostru sfânt.
Doamne, Doamne, mila Ta
Să ne-ajute a vedea
Școala iar — la Maică-sa!

G. B.

Concurs

În baza ordinului Venerabilului Consiliu Eparhial Nr. 3168 B ex 1940, se publică concurs, cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană“, pentru postul de preot la parohia I-a de clasă II-a din comuna Maidan protopresbiteratul Oraviței.

I. Beneficii.

1. Sesiunea parohială în extindere de 32 jugăre.
2. Veniturile stolare uzitate.
3. Un intravilan.
4. Nefiind casă parohială, de locuință se va îngriji alesul preot.
5. Bir parohial nu se dă.

II. Indatorii.

Preotul ales este obligat a-și împlini toate datorințele preoțești și pastorale, a predica regulat în fiecare

Duminecă și sârbătoare și a catehiza în școala primară fără nici o altă remunerățiune.

Toate impozitele după beneficiile de mai sus cad în sarcina preotului ales.

Cei ce doresc să ocupe acest post, întrucât vor avea cvalificațiunea cerută pentru parohii de clasa II-a, precum și binecuvântarea P. S. S. Episcopului diecezan, să-și înainteze cererile, adresate consiliului parohial ort. rom. din Maidan, prin Prea On. Oficiu Protopopesc al Oraviției.

Reflectanții se vor prezenta, pe lângă prealabila încunoștințare a Prea On. Domn protopresbiter tractual, în vre-o Duminecă sau sârbătoare în sf. biserică spre a-și arăta dexteritatea în cântare, tipic și oratorie, însă nicidecum în ziua de alegere.

Maidan, din ședința consiliului parohial ținută la 24 Noemvrie 1940.

Președinte : *Iosif Braicher.*
paroh.

Secretar : *Liuba Fiu.*

În conțelegere cu Oficiul protopresbiteral.

Virgil Musta.
protopop.

Nr. 6396 B. ex. 1940.

Acest concurs se aprobă și se dă spre publicare, cu aceea — că în baza aliniatului ultim al §-ului 29 din Regulamentul pentru parohii și în baza decisului consistorial dđto 3 Martie 1914 și respective 14 Aprilie 1914 Nr. 3058 B, ridicat și la valoare de concluz sinodal cu concluzul Nr. protoc. 33 ex 1914, precum și avându-se în vedere decisiunea Consistorului mitropolitan Nr. 358/1928 din 13 Noemvrie 1929 — se enunță obligamentul credincioșilor de a presta și birul parohial, care este o parte integrantă și legală a dotațiunii preoțești.

Caransebeș, din ședința Consiliului eparhial ținută în 19 Decemvrie 1940.

2—3

Episcopul: † **VASILE**

În baza ordinului Venerabilului Consiliu eparhial Nr. 4750 B. ex. 1940. din 17 Sept. 1940. se publică concurs, cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană”, pentru postul de preot la parohia ort. rom. de clasa I-a din comuna **Berzasca** protopresbiteratul Bisericii Albe devenită vacantă pe urma pensionării preotului *Arsenie Golumba*.

I. Beneficii.

1. Sesiunea parohială în extenziune de 32 jug. st.
2. Veniturile stolare uzitate.
3. Casa parohială cu grădină și cu supraedificatele economice necesare cu condiția ca până la aducerea lor în deplină ordine printr'o reparație radicală și generală deoarece casa parohială este ruinată în întregime, de locuință se va îngriji alesul preot.

II. Indatorii.

Preotul ales este obligat a-și împlini toate datorințele preoțești și pastorale, a predica regulat în fiecare Duminecă și sârbătoare și a catehiza la școala primară, fără nici o altă remunerăție.

Toate impozitele după beneficiile de mai sus cad în sarcina preotului ales.

Cei ce doresc să ocupe acest post, întrucât vor avea cvalificațiunea cerută pentru parohii de cl. I-a precum și binecuvântarea P. S. S. Episcopului diecezan, să-și înainteze cererile, adresate consiliului parohial ort. rom. din Berzasca, prin Prea On. Oficiu protopopesc al Bisericii Albe

Reflectanții se vor prezenta, pe lângă prealabila încunoștințare a Prea On. Domn protopresbiter tractual, în vre-o Duminecă sau sârbătoare în sfânta biserică, spre a-și arăta dexteritatea în oratorie, tipic și cântare, însă nicidecum în ziua de alegere.

Berzasca, din ședința consiliului parohial ținută la 3 Noemvrie 1940.

Președinte : *L. S.*
Golumba Arsenie.
adm. paroh

Secretar : *Platon Armanca.*

Nr. 1000 ex. 1940.

În conțelegere cu Oficiul protopopesc:

Ioan Oravițan.
protopop.

2—3

Consiliul parohial ort. rom. din Cacova, protopresbiteratul Oraviței, publică concurs pentru ocuparea parohiei I-a de clasa II-a cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană”.

I. Beneficii.

1. Sesiunea parohială în estindere de 32 jug.
2. Intravilan parohial de 600 stj. pe care se găsesc supraedificatele proprii ale văduvei preotese *Iuliana Bălan* (în litigiu).
3. Stola uzitată.
4. Nefiind casă parohială, alesul se va îngriji singur de locuință.

II. Indatorii.

Preotul ales este obligat a-și împlini toate datorințele preoțești și pastorale, a predica regulat în fiecare Duminecă și sârbătoare și a catehiza în școala primară fără nici o altă remunerăție.

Toate impozitele după beneficiile de mai sus cad în sarcina preotului.

Cei ce doresc să ocupe acest post, întrucât vor avea cvalificațiunea recerută pentru parohii de clasa II-a, precum și binecuvântarea P. S. S. Episcopului diecezan, să-și înainteze cererile, adresate consiliului parohial ort. rom. din Cacova, prin Prea On. Oficiu Protopopesc al Oraviței.

Reflectanții se vor prezenta, cu prealabila încunoștințare a Prea On. Domn protopresbiter tractual, spre a-și arăta dexteritatea în cântare, tipic și oratorie, însă nicidecum în ziua de alegere.

Cacova, din ședința consiliului parohial ținută la 6 Decemvrie 1940.

Președinte : *Pr. Ilie Hergan.*

Secretar : *Inv. Ioan Ochian.*

În conțelegere cu oficiul protopopesc.

Virgil Musta.
protopop.

Nr. 6895 B. ex. 1940.

Acest concurs se aprobă și se publică cu aceea — că în baza aliniatului ultim al §-ului 29 din Regulamentul pentru parohii și în baza deciziei consistorială ddto 3 Martie 1914 și respective 14 Aprilie 1914 Nr. 3058 B, ridicat și la valoare de concluz sinodal cu concluzul Nr. protoc. 33 ex 1914, precum și avându-se în vedere decisiunea Consistorului mitropolitan Nr. 358/1928 din 13 Noemvrie 1929 — se enunță obligamentul credincioșilor de a presta și birul parohial, care este o parte integrantă și legală a dotațiunii preoțești.

Caransebeș, din ședința Consiliului eparhial ținută în 19 Decemvrie 1940.

1—3

Episcopul: † VASILE

În baza ordinului Venerabilului Consiliu Eparhia' Nr. 5573 B 1940, din 9 Noemvrie 1940, consiliul parohial ort. rom. din Mercina, jud. Caraș, publică concurs din nou, pentru ocuparea postului de paroh la parohia *I-a de clasa I-a* din **Mercina**, protopresbiteratul Oraviței, cu termen de recurgere de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană“.

I. Beneficii.

1. Sesiunea parohială, constătătoare din 38 jug. arător și anume: 8 jug. „Peste Mercina“; 8 jug. „Cerețea lungă“; 3 jug. livadă „Ala Orzii“; 1 jug. livadă „In Doban“; 3 jug. „Pe Gai“; 6 jug. „Cerețea scurtă“; 4 jug. Drumul Oraviții „(la Surupină)“; 4 jug. livadă „Traunic“; $\frac{1}{2}$ jug. grădină în izlaz; $\frac{1}{2}$ jug. plaț la margine de sat.

2. Stola uzitată.

3. Locuință în Casa Națională bisericească și anume: două camere în curte jos și sus una; una bucătărie; una cămară; un pod; pivnița de sub această locuință; 400 stp. plaț în continuarea curții și un ochi de hambar.

4. Birul uzitat.

5. Retribuțiile dela stat.

II. Indatoriri.

1. Toate impozitele, împreunate cu aceste beneficii cad în sarcina preotului.

Doritorii de a ocupa acest post, vor înainta cererea, adresată Consiliului parohial din Mercina, prin Prea On. Oficiu Protopresbiteral din Oravița și se vor prezenta în vre-o Duminică sau sărbătoare, în biserica din Mercina, pentru a-și arăta dexteritatea în cântare și oratorie, însă nicidecum în ziua alegerii.

Recurenții vor avea și încuviințarea prealabilă a Prea Sfințitului Domn Episcop Diecezan.

Mercina, din ședința consiliului parohial ținută la 7 Decemvrie 1940.

Eugen Popoviciu, m. p.
paroh. președ. cons. paroh.

Ioan Sculici, m. p.
notar.

În conțelegere cu oficiul protopresc.

1—3

Virgil Musta
protopop.

Achitați abonamentul restant la Foaia Diecezană

Redactor responsabil: NICOLAE CORNEAN, consilier eparhial.

De închiriat:

Casa și prăvălia
din str. Ovid Nr. 14.

● Informațiuni la:

Consiliul Eparhial.

SE AFLĂ DE VINZARE LA

FABRICA DE

LUMINI

A EPARHIEI CARANSEBEȘULUI

lumini de ceară curată, în diferite mărimi și grosimi trebuincioasă la diferitele acte religioase: cununii, prasnice, pomene, cazuri de moarte, parastase, după cum se și cere aceasta de tradiția și cultul Bisericii noastre dreptmeritoare. —:

Luminile se pot procura direct sau și prin epitropiile parohiale la

LIBRĂRIA „DIECEZANĂ“ CARANSEBEȘ

Librăria Diecezană, Caransebeș
oferă spre vânzare cu prețuri reduse

Obiecte bisericești

ca: potire, cruci, cruci portative pentru molitfelnice, policandre etc. procurate dela cele mai renumite fabrici din Țară și din străinătate.

Tiparul și editura Tipografiei Diecezane Caransebeș.